

**Sledge hokejista
ZDENĚK HÁBL**

Po úrazu jsem byl sprostý na lidi

ZDENĚK HÁBL
se k sledge hokeji dostal po vážném
úrazu. S osudem se dokázal
poprat a nyní je součástí české
reprezentace, která se představí
na paralympiádě v Soči.
FOTO: MICHAL KOŠTUŘÍK A JAROSLAV KVAPIL

Normální kluk se smyslem pro drsný ironický humor. Rád řídí auto, chodí s kamarády na pivo, vypomáhá otci v práci. Akorát má místo levé nohy protézu a na pravou kulhá. „Má to výhodu v tom, že z hospody vycházím ve stejném stavu, jako jsem do ní přišel,“ směje se útočník **Zdeněk Hábl**, opora sledge hokejové reprezentace, která v neděli odletěla na paralympiádu do Soči.

Před necelými deseti lety vykládal Zdeněk Hábl v centru Zlína zboží z auta, když do něj ze zadu vrazil neopatrný šofér v jiném voze. Drsný náraz vyústil v amputaci levé končetiny, pravou se nakonec lékařům podařilo zachránit. Do té doby bezstarostný mladík prošel peklem. „Kdybych řekl, že jsem nepomýšlel na sebevraždu, tak bych lhal,“ přiznává 31letý vyučený řezník, který se zúčastní už své druhé paralympiády. Před čtyřmi lety ve Vancouveru se s týmem těšil z pátého místa. **Jak přesně došlo k tomu neštěstí?**

„Rozvážel jsem pro Sportovní klub policie obědy po firmách. Na Štefánikově ulici ve Zlíně jsem

**MICHAL
KOŠTUŘÍK**
redaktor deníku Sport

michal.kosturik@deniksport.cz

**Kdybych řekl,
že jsem nepomýšlel
na sebevraždu,
tak bych lhal.**

vykládal zboží a ten řidič mě ze zadu přiskřípl dveřmi k autu. Vyvrátil mi obě nohy v kolenu pod nárazník. Podle policistů chtěl před světelnou křižovatkou udělat myšku kolem stojících vozů a přejet do jiného pruhu. Nevyšlo mu to. V blatníku jsem měl dva otisky svých nohou.“

Jaký trest dostal ten šofér?

„Myslím, že podmínku na rok a půl, protože předtím neměl žádný průser. On u té nehody zůstal, nikam neujel. Prý se snažil pomoci. Byl pak za mnou i na ARO, ale taťka ho tam nepustil. Někde v paměti toho člověka mám, ale nevybavím si ho. Na ulici bych ho určitě nepoznal. Říkali, že je z Otrokovic. Myslím, že na tom byl pak psychicky ještě hůř než já a že ho to mrzí celý ži-

vot. Jeho trest jsem neřešil, stejně by mi to nepomohlo.“

Kudy vedla z ARO cesta ke sledge hokeji?

„Stalo se mi to 3. listopadu 2004. O čtrnáct dní později mi v Ostravě uřezali nohu. Druhá varianta byla, že bych dneska už byl pod kytičkami. Pak mě převezli do Zlína na traumatologické oddělení, kde pracuje Marek Bis. Ten zároveň dělá lékařský dohled při zápasech sledge hokejistů. Vymýšlel jsem různé věci, abych nemusel kvůli všemu volat sestřičky. Když doktor viděl, že nechci jen ležet na zádech a furt si na něco stěžovat, tak mi řekl o sledge hokeji. V březnu už jsem na tom seděl a zkoušel, jak mi to půjde. Levou nohu jsem měl pryč, pravou zavázanou.“

DOKONČENÍ NA STRANĚ 11

HÁBL

Po úrazu jsem
byl sprostýsochi.ru
2014
paralympic games

POKRAČOVÁNÍ ZE STRANY I

Přijde mi úžasné, že jste dokázal hned myslet na sport.

„A na co jiného bych měl myslet?“

Já bych měl asi negativnější myšlenky.

„Nebudu říkat, že jsem byl hned po tom úrazu zlatý. Byl jsem protivný, nepříjemný a sprostý na lidi, kteří mi chtěli pomáhat. Chtěl jsem si dokázat, že to zvládnou sám. Neměli to se mnou lehké. Kluci z týmu mi vykládali, jak jsem se choval, když jsem mezi ně přišel. Mysleli si, že jsem nějaký hajzl, šmejd. Lidi nechápou, že jsem se chtěl o sebe postarat sám, nemít furt někoho za zadkem. Vypadalo to ode mě blbě. Dnes už jsou názory jiné. Čas léčí.“

Jaké byly první dny po úrazu?

„Když za mnou přijel do nemocnice tatka, říkal jsem mu, že se nic neděje. Že mám jenom zlomené nohy a za čtrnáct dní jsem zpátky v práci. Nepřipouštěl jsem si, že se stalo něco hrozného. Pak mi to uflkl. Byl jsem pod práškama a volal jsem sěgře do Brna, ať mi sežene nohu. Říkal jsem jí, že tam mají větší výběr. (úsměv) Když vyprchal účinek oblbaváků, bylo to trochu horší. Ale nemělo cenu myslet na nejhorší. Naši byli v pohodě, kamarádi taky. Dva kámoši tehdy zrovna byli v nemocnici na civilní službě, tak se ke mně chodili zašívát a dívat na filmy.“

V jakém stavu máte druhou nohu?

„Kolenou je v háji, postranní vazy taky. Jsou tam přerušené nervy, vyrvané svalstvo. Pořádně nepohnu s kotníkem, takže při chůzi jakoby dopadám na špičku. Časem určitě budu muset jít na plastiku kolena a podobné srandy. Teď mám ke všemu ze zápasu vyvrácený kotník, takže chodím, jak se říká, jako naprčaný kačer. Furt se kymácím. Má to výhodu v tom, že když jdu strážlivý do hospody, vycházím z ní zhruba ve stejném stavu, jako jsem přišel.“ (úsměv)

Ke sledge hokeji jste měl ze všech činností pro handicapované nejbližší?

„O jiných sportech jsem toho moc nevěděl. Hokej jsem měl vždycky rád. Když mi řekli o této

Program
českého týmu
v základní
skupině A

8. března	ČESKO-Norsko 6.25 ČT sport
9. března	ČESKO-Švédsko 6.25 ČT sport
11. března	ČESKO-Kanada 16.55 ČT sport
12. března	Skupina B: USA, Itálie, Korea, Rusko
O5.-8. místo	První dva týmy postupují do play off, zbývající dva hrají o umístění
A3 - B3 A4 - B4	
13. března	
Semifinále	
A2 - B2 A1 - B1	
14. března	
O7. místo O5. místo	
15. března	
Finále Obron	

Nominace pro Soči

Brankáři: Michal Vápenka (Sparta), Libor Hulín (Olomouc)

Obránci: Miroslav Hrbek, Jiří Berger (oba Karlovy Vary), Pavel Kubeš, David Motýčka (oba Pardubice), Tomáš Kvoch

Útočníci: Erik Fojtík (Studénka), Michal Geier (Karlovy Vary), Zdeněk Hábl, David Palát, Zdeněk Šafránek (všichni Zlín), Zdeněk Krupička (Sparta), Jiří Raul (Kolín)

ZDENĚK HÁBL

Narozen: 17. dubna 1982 (31 let)

Klub: SHK Lapp Zlín

Pozice: útočník, příležitostně i obránce

Stav: svobodný

Číslo dresu: 82

možnosti, tak jsem neváhal. Vzpomínám si, jak jsem v dětství střídal dva padesátníky, abych si mohl za korunu koupit lístek na zápas. Chtěl jsem se hokeji sám věnovat, ale situace v rodině mi to neumožnila a výstroj taky nebyla za hubičku. Takže jsem šmidlal akorát s klukama na betonu hokejbal a bruslil na rybníku.“

Šel vám sledge hokej hned?

„Vůbec ne. Byl tam tak rok a půl trápení. Kluci jezdili při trénin-

PRO BRONZ za třetí místo v uplynulé sezoně sledge hokejové ligy si Zdeněk Hábl přijel na vozíku. Poslední utkání proti Spartě kvůli zraněnému kotníku už nehrál.

FOTO: JAROSLAV KVAPIL

ku na bránu, já jsem seděl a čučel na ně. Odkoukával jsem, jak to dělají, a zkoušel si na druhé straně hřiště, jak by to šlo a nešlo. A pak to šlo.“

Prý jste nejrychlejší bruslař v národním týmu. Je to pravda?

„To jsou fámy. (usměje se) Platilo to iks let zpátky, kdy se při exhibičním utkání Východ-Západ konaly různé dovednostní soutěže. A já jsem vyhrál na rychlost. Od té doby jsem zestárl, zpoma-

lil, přibral. Nedávno jsme to v reprezentaci měřili. Už dávno není pravda, že jsem nejrychlejší.“

Jaký výsledek si přejete v Soči?

„Byl by velký úspěch postoupit ze skupiny do bojů o medaile. Pak se děj vůle Alláhova... Bylo by krásné, kdyby to cinklo, ale já jsem realista. Když budeme lepší než ve Vancouveru, kde jsme skončili pátí, tak budu spokojený. Hlavně abychom se všichni vrátili zdraví. Co říkal náš manažer

pan Hamra, tak máme na paralympiádě nejstarší a nejvíc postižený tým. Když nás vidím, tak jsme taková párátka, vyhubliny. Hodně soupeřů je na tom fyzicky líp, mají v kádru velké chlapy. Ale popereme se o to a uvidíme.“

Zajímá vás jako fanouška lední hokej?

„Fandím Zlínu, ale na zimák moc nechodím. Kamarádi stojí při zápasech za brankou, což je pro mě ty dvě a půl hodiny dost

hrůza. A sedět někde sám na židličce, to si tak neužiju. Takže jdu jen občas. Extraliga je pro mě jako pro zlínského fanouška nejlepší, i když kluci někdy zas tak skvělý hokej nepředvádí. (úsměv) Do NHL je víc zažraný můj brácha, který mi o všem vykládá. Co se týká KHL, tak ta mě nezaujala.“

Máte hokejový vzor?

„Kdo by neměl, Jardu Jágra... Já jsem Zlíňák, takže se mi líbí třeba Tonda Honejsek a další mladí.“